

TẬP 3

HỒI 24

Bất Ngờ

Mấy người bên Long Thủ Phong lập tức lao lên đài, đỡ Phương Siêu dậy, trông thấy tiên kiếm của y gãy làm hai đoạn rơi trên mặt đất, ai nấy đều lộ vẻ tức giận, trừng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, chỉ hận là không thể ăn tươi nuốt sống được cô ta.

Phía dưới, Thương Tùng đạo nhân nắm chặt tay, lạnh lùng nói: "Thủy Nguyệt sư muội, đệ tử này của muội quả thật tâm địa tàn nhẫn, rõ ràng là thắng rồi mà vẫn chưa thấy đủ, còn dùng pháp bảo thần khí để hủy hoại tiên kiếm của người ta, lý lẽ ở đâu thế?"

Thủy Nguyệt đại sư vẻ mặt lãnh đạm, thờ ơ đáp: "Tuyết Kỳ tu hành nông cạn, đạo hạnh chưa sâu, không khống chế nổi thần vật như thanh 'Thiên Gia' này, có gì lạ đâu!"

Thương Tùng đạo nhân nộ khí xung thiên, toan phát tác, chợt thấy một cánh tay đặt lên vai, vỗ vỗ, thì ra là Đạo Huyền chân nhân, chẳng biết đã tiến lại gần từ khi nào.

Thương Tùng đạo nhân nhìn ông ta, miễn cưỡng nén nổi tức giận xuống, phì mũi, rồi sải bước bỏ đi.

Đạo Huyền chân nhân ngó theo bóng dáng cao lớn của Thương Tùng, lắc lắc đầu, rồi cười khở, quay lại toan nói, thì thấy Thủy Nguyệt đại sư cũng đã rời khỏi bên mình từ khi nào.

Lúc này Lục Tuyết Kỳ từ trên đài đi xuống, tới trước sư phụ. Thủy Nguyệt ngấm nàng, trên mặt lộ nét cười, gật gật đầu. Lục Tuyết Kỳ chẳng nói năng gì, nhẹ nhàng thi lễ, rồi bước lại sau lưng Thủy Nguyệt, theo bà ta khinh khỉnh bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên, lúc này mới hoàn hồn về cuộc đấu phép kinh khiếp, nhìn sư đồ Thủy Nguyệt và Lục Tuyết Kỳ mỗi lúc một xa, đột nhiên nhận thấy hai người này vẻ ngoài đều lạnh lẽo như băng giá, y như từ một khuôn đúc mà ra.

Hắn đang nhìn đến xuất thần, chợt nghe Tăng Thư Thư bên cạnh thở dài nói: "Thật không ngờ Thiên Gia lại xuất thế rồi!"

Trương Tiểu Phàm ngơ ngác, hỏi: "Thiên Gia là cái gì kia?"

Lúc này các đệ tử Thanh Vân đã dần dần tản mát, Tăng Thư Thư chào bọn đồng môn Phong Hồi Phong, rồi dắt Trương Tiểu Phàm, vừa đi vừa nói: "Thiên Gia chính là thanh tiên kiếm đệ vừa nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ sử dụng đấy. Trước đây ta xem cuốn 'Dị Bảo Thập Thiên', được biết Thiên Gia đã xuất hiện từ nghìn năm trước, do một vị tiên là Khô Tâm Thượng Nhân, ngẫu nhiên gặp ở băng nguyên Bắc Cực thứ sắt lạ từ chín tầng trời rơi xuống trần gian, đem tu luyện mà thành.

Năm xưa chính tà quyết chiến, chính đạo tất nhiên là do Thanh Diệp Tổ Sư của phái ta đứng đầu, nhưng Khô Tâm Thượng Nhân cũng là một người rất nổi danh, nhất là khi ông ta dùng thanh Thiên Gia thần kiếm này, kịch đấu với Hắc Tâm Lão Nhân hung tàn của ma giáo suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng đánh trọng thương Hắc Tâm Lão Nhân, trừ đi mối ung nhọt cho chính đạo. Nghe nói lúc ấy chỉ có thần kiếm Thiên Gia mới khắc chế nổi chí hung chi vật là Phệ Huyết Châu, về sau 'Thiên Gia' danh động thiên hạ, trở thành thần vật pháp bảo mà nhân sĩ tu chân nằm mộng cũng không có được. Sau khi Khô Tâm Thượng Nhân tọa hóa, Thiên Gia bỗng mất tăm mất tích, không ngờ lại rơi vào tay Tiểu Trúc Phong."

Nói tới đây, Tăng Thư Thư lắc đầu: "Tiểu Phàm sư đệ, Lục Tuyết Kỳ có được thần vật, chỉ e chúng ta lần đại thí này chẳng còn hy vọng gì nữa rồi."

Trương Tiểu Phàm không mấy may thất vọng, đằng nào hắn cũng chưa từng tưởng qua mình có thể làm nên trò trống gì, nhưng thấy bộ dạng chán nản của Tăng Thư Thư, hắn kinh ngạc hỏi: "Í, Tăng sư huynh, chẳng phải huynh bảo đệ rằng không hứng thú gì với lần đại thí này sao? Thế nào mà lại có vẻ thất vọng như vậy?"

Tăng Thư Thư đỏ mặt đáp: "Nhưng nếu quả thật có thể đứng trên lôi đài đến phút cuối cùng, thì cũng rất uy phong đấy, đệ không thấy thế sao"

Trương Tiểu Phàm phì cười.

Tăng Thư Thư thấy bộ dạng cổ quái của hắn, trong lòng hơi ngượng, bèn gơ tay đấm, miệng hỏi: "Đệ cười cái gì?" chưa dứt lời, cũng bật cười theo.

Hai người vừa cười vừa đi về phía một lôi đài khác, xem một trận đấu khác.

oOo

Ngày hôm ấy, Đại Trúc Phong không kể Trương Tiểu Phàm, trong bảy đệ tử xuất kích, thì có bốn người thắng ba người thua. Tổng Đại Nhân, Điền Linh Nhi, Hà Đại Trí và Đỗ Tất Thư đều tiến vào vòng trong.

Thêm Trương Tiểu Phàm tốt số, vậy là trong tám đệ tử Đại Trúc Phong, đã có đến năm người tấn cấp, lập nên một thành tích tốt hiếm thấy suốt mấy trăm năm qua, làm Điền Bất Dịch vui đến mức không khép nổi miệng.

oOo

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời ban sớm uể oải tia ra khắp Vân Hải, đệ tử Thanh Vân Môn lại tập trung đến quảng trường như buổi đầu, tiếp tục chứng kiến kỳ đại thí Thất Mạch Hội Võ một giáp mới có một lần.

Người của Đại Trúc Phong đứng trước tấm bảng ngày hôm qua, thấy một nửa danh sách đã bị gạch bỏ, bên cạnh tên Trương Tiểu Phàm, đã hiện lên đối thủ hôm nay: "Sở Dự Hồng."

Từ sáng sớm, Trương Tiểu Phàm đã bắt đầu hồi hộp, tuy hẳn xác định rõ ràng mình đến đây gần như chỉ là để mở rộng kiến thức, nhưng trong lòng vẫn cứ căng thẳng, tim đập mỗi lúc một nhanh, miệng khô lưỡi khát, đến cơm sáng cũng chỉ lùa được hai miếng là đã thấy mất ngon rồi.

Lúc này hẳn đang thăm thì hỏi đại sư huynh Tổng Đại Nhân đứng bên cạnh: "Đại sư huynh, Sở Dự Hồng này là người như thế nào, có lợi hại không?"

Tổng Đại Nhân nhíu mày, lắc đầu đáp: "Ta cũng chẳng rõ, chưa nghe thấy tên bao giờ, trên bảng chỉ viết y là đệ tử Triều Dương Phong, nhưng đạo hạnh ra sao, thì ta không biết."

Nói đến đây, Tổng Đại Nhân nhìn Trương Tiểu Phàm, thấy bộ dạng hẳn căng thẳng quá, bèn mỉm cười bảo: "Tiểu sư đệ, đừng lo lắng, ta lần đầu tham gia đại thí cũng hồi hộp muốn chết, lên võ đài rồi thì ổn cả."

Trương Tiểu Phàm lẩm nhẩm: "Vâng."

Lúc ấy Đỗ Tất Thư đứng bên cạnh cũng vừa đi lại, cười khó hiểu: "Ôi, các vị sư huynh, hay là chúng ta đánh cược đi, xem tiểu sư đệ lần này thắng thua thế nào..."

"Được đó được đó! Ta cược tiểu sư đệ thua!"

"Ta cũng vậy!"

"Ta cũng vậy... à phải rồi, ta bắt gấp đôi!"

"Tính ta một nút đi."

Tổng Đại Nhân tức giận, trở mọi người bảo: "Các đệ làm gì vậy, tiểu sư đệ sắp tởm tới đến nơi rồi, các người còn đả kích y nữa hả?"

Trương Tiểu Phàm cảm kích khôn nguôi, khẽ gọi: "Đại sư huynh..."

Tổng Đại Nhân: "Lão lục!"

Đỗ Tất Thư thề lưởi nói: "Đại sư huynh, đệ vừa rồi chỉ là đùa thôi, xin huynh đừng mách sư phụ."

Tổng Đại Nhân: "Không phải, đằng nào đệ cũng đã đả kích rồi, món cược khi nãy của đệ ta bắt năm nút!"

Đỗ Tất Thư, Trương Tiểu Phàm: "..."

Lúc này Điền Bất Dịch và Tô Như đi lại, chúng đệ tử Đại Trúc Phong tiến lên đón, Điền Bất Dịch nhìn suốt lượt, nói: "Hôm qua các con thể hiện rất tốt, nhưng hôm nay vào vòng hai, những người còn lại hầu như đều là tinh hoa của các chi phái, các con phải hết sức cẩn thận."

Tô Như liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, bước lại bảo: "Tiểu Phàm, hôm nay là lần đầu con thi đấu, phải thận trọng nhé, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm thấy ấm lòng, khe khẽ thưa: "Vâng, sư nương!"

Tô Như gật đầu, hình như còn định nói thêm, đột nhiên nghe nhiều tiếng chuông cùng ngân lên, tỷ thí đã chính thức khai cuộc. Điền Bất Dịch và Tô Như nhìn nhau, gật đầu nói: "Các con đều biết chỗ thi đấu rồi, trên bảng đã ghi hết sức rõ ràng, ta và sư nương cũng sẽ đến lôi đài xem các con thi đấu, đừng để chúng ta phải mất mặt đấy!"

Mọi người dạ ran, Điền Bất Dịch gật đầu, khẽ nói nhỏ với Tô Như rồi cùng rời đi. Điền Linh Nhi vừa nãy theo cha mẹ đến, giờ đưa mắt trông bốn xung quanh, rồi đi lại phía Trương Tiểu Phàm, tìm Trương Tiểu Phàm bỗng dưng nhảy lô tô.

Đi đến trước mặt, Điền Linh Nhi nhìn thẳng vào Trương Tiểu Phàm, rồi chợt bật cười khanh khách, ngoảnh đầu nói với mọi người: "Các huynh xem Tiểu Phàm căng thẳng ghê chưa! Trán mướt mồ hôi!"

Mọi người đều cười, Tổng Đại Nhân cũng cười: "Ta vừa rồi đã an ủi tiểu sư đệ, nhưng xem ra chẳng tác dụng gì, có khi tiểu sư muội xuất mã mới thành công!"

Điền Linh Nhi phì một cái, quay lại bảo Trương Tiểu Phàm: "Tiểu Phàm, ta lát nữa cũng phải thi đấu, không thể đi cổ vũ đặng được, đặng phải tự mình cố gắng, còn nữa, phải hết sức thận trọng nha!"

Trương Tiểu Phàm thấy gương mặt đẹp của nàng gần sát trong gang tấc, hơi thở thanh khiết, thoang thoang vương vất chút u hương, hấn không nén được xúc động, gật đầu lia lịa, rồi không hiểu tại sao, nói chẳng nên lời.

Điền Linh Nhi rõ ràng chẳng để tâm nhiều thế, cô ta cười với Trương Tiểu Phàm, rồi đi lại nói với các sư huynh vài câu, giây lát sau, mọi người tản dần ra, ai phải thi đấu thì đến lôi đài, ai không thi đấu thì theo cổ vũ.

Nhưng mà, không một người nào đi cùng Trương Tiểu Phàm, có lẽ, ai nấy đều cho rằng, hấn là kẻ chẳng có hy vọng gì cả!

Trương Tiểu Phàm đứng nguyên chỗ cũ, nhìn mấy vị sư huynh đi xa dần, trong lòng trào lên nỗi u uất khó nói, rồi hấn chậm rãi đến trước cái bảng, xem lại kỹ càng một lượt.

Hấn và Sở Dự Hồng - đệ tử Triều Dương Phong được sắp xếp thi đấu ở lôi đài xa nhất, nằm vào vị trí quẻ 'Chấn'.

Trương Tiểu Phàm cười khổ, bước lên phía trước. Trên đường, thấy đệ tử Thanh Vân đi tới đi lui, nói cười loáng thoáng, Trương Tiểu Phàm lắng nghe, phần lớn đều là bàn luận về kết quả thi đấu ngày hôm qua.

Ngày hôm qua, mấy nhân vật được mọi người công nhận là điểm nóng đều đã chiến thắng một cách dễ dàng, rất nhiều người nhắc đến đệ tử Long Thủ Phong, ngoài Tề Hạo ra, tựa hồ mới xuất hiện một cao thủ trẻ tuổi, Trương Tiểu Phàm nghe họ miêu tả, đoán chắc đó là Lâm Kinh Vũ.

Nhưng hầu hết là nói về Lục Tuyết Kỳ của Tiểu Trúc Phong. Thiếu nữ xinh đẹp có thân kiếm 'Thiên Gia' này, đạo hạnh cao thâm hơn người ta tưởng thì đã đành, nhưng hôm qua trước con mắt chứng kiến của bao nhiêu người, lại đương nhiên đánh gãy tiên kiếm của đối thủ, điều này làm công chúng bất mãn, nhưng lại là một nguyên nhân khiến càng nhiều người hơn muốn đi xem nàng thi đấu, nhân khí vì vậy chỉ có tăng mà không có giảm.

Ngoài ra, thanh 'Thiên Gia' thất tung đã lâu cũng đang thu hút sự chú ý, vô khối người muốn đi xem thân vật trong cuộc đại chiến chính tà ngàn năm trước, kể cả trưởng lão một số chi phái trong Thanh Vân Môn cũng không là ngoại lệ.

Trương Tiểu Phàm vừa đi vừa lắng nghe, lòng bất giác nghĩ đến vẻ băng giá của người đẹp Lục Tuyết Kỳ, hấn lắc đầu. Chợt từ đằng trước vẳng lại tiếng gọi: "Tiểu Phàm!"

Thanh âm này nghe rất quen thuộc, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhìn, liền cười toe, thấy Lâm Kinh Vũ đang rảo bước đi tới, Trương Tiểu Phàm tiến lên đón, cười bảo: "Ta đang nghĩ làm sao mãi không tìm thấy mi! Thì ra đã chạy lại đây rồi!"

Lâm Kinh Vũ trở tay ra sau, nói: "Hôm nay ta còn phải thi đấu, ở đài quẻ 'Khảm', tất nhiên nên đến sớm để chuẩn bị." Nói đoạn ngấm nghĩa Trương Tiểu Phàm, cười hỏi: "Giờ cũng đến lượt mi rồi! Ở đài nào vậy?"

Trương Tiểu Phàm đáp: "Ta ở đài 'Chấn', sắp khai cuộc rồi, không thể lại kia cổ vũ mi được, mi phải cẩn thận nhé!"

Lâm Kinh Vũ cười đáp: "Mi cũng vậy, í, sao mà sư huynh đồng môn rồi trưởng bối đâu chẳng đến xem vậy?"

Trương Tiểu Phàm sững người, cười gượng đáp: "Mi chẳng phải không biết chi ta đơn chiếc, hôm nay lại rõ lắm người thi đấu, sư phụ sư nương đều tới chỗ đại sư huynh và sư tỷ rồi!"

Lâm Kinh Vũ liếc Trương Tiểu Phàm, thở dài, rồi vỗ vỗ lên vai bạn.

Trương Tiểu Phàm phấn chấn, cười nói: "Không thành vấn đề, đằng nào ta cũng chỉ là đến để mở rộng tầm mắt, chẳng sao đâu. Nhưng mi thì phải gắng sức lên, đừng để người khác chê dân thôn Thảo Miếu bọn mình không có tiền đồ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu, đang định nói nữa, chợt từ đằng sau vọng đến tiếng chuông ngân nga, gã ngoảnh đầu nhìn, rồi bảo: "Trận đấu của ta bắt đầu rồi, không nói chuyện với mi nữa, lát sau nếu còn kịp, ta sẽ lập tức lại xem mi thi."

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: "Mau đi đi!"

Lâm Kinh Vũ xoay mình chạy, Trương Tiểu Phàm ngóng theo bóng gã xa dần, bụng bảo dạ: "Nếu mi kịp lại, và ta vẫn còn trụ được trên võ đài, đó mới là chuyện lạ!"

Hắn tự giấu mình như vậy, rồi chậm chạp đi đến bên đài quẻ 'Chấn', nơi này nằm mãi đầu phía đông của Vân Hải, nhìn quanh đây, chỉ có mười mấy đệ tử Thanh Vân, phần lớn là môn hạ Triều Dương Phong, so với số người ở đài quẻ 'Càn' xem Lục Tuyết Kỳ, thì đúng là một trời một vực.

Dưới đài đặt một cái ghế, chễm chệ ngồi một lão đầu tử râu bạc phơ phơ. Trương Tiểu Phàm liếc nhìn lão, cảm thấy rất quen, nghĩ một lúc, mới nhớ ra chính là vị trưởng lão trước cuộc tỷ thí của Lục Tuyết Kỳ hôm qua, đứng giữa đám người mà mắng đệ tử háo sắc, lại oán thán bản phái vì nổi thu nạp nữ đồ. Chẳng biết lão là môn hạ của chi nào.

Đại thí Thất Mạch Hội Võ diễn ra ở tám lôi đài, nếu không có gì đặc biệt, thì mỗi lôi đài đều sắp xếp một vị trưởng lão ngồi trông, phòng hờ bọn đệ tử trẻ tuổi máu nóng, cao hứng quá lại khó khống chế.

Trương Tiểu Phàm đi lại, đến trước mặt lão già râu bạc, khom mình thi lễ: "Su bá, con là Trương Tiểu Phàm, môn hạ đệ tử Đại Trúc Phong, hôm nay thi đấu ở đài quê Chấn."

Lão già râu bạc ngoảnh đầu, đứng dừng liếc Trương Tiểu Phàm rồi bảo: "Ồ, con đến đây à, sắp bắt đầu rồi, con lên đài đi!"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng, nhìn lên trên đài, thấy tịnh không một bóng người, xem ra đệ tử Triều Dương Phong tên là Sở Dự Hồng vẫn còn chưa đến.

Hắn trừ trừ một lát, cuối cùng vâng lời lão già râu bạc, theo bậc thềm bước lên đài cao. Từ trong đám đệ tử Triều Dương Phong ở đằng sau, phía dưới, tức thời vang lại tiếng rủ rỉ xì xào, rõ ràng là đang bàn luận về hắn.

Lúc ấy, vầng thái dương buổi sáng đã lên cao, tia nắng đầu tiên của Thông Thiên Phong rọi vào mình hắn, mang theo chút ý vị ấm áp.

Trương Tiểu Phàm đứng trên đài, ngắm về bầu trời đông, nơi ấy, vầng triều dương mới chớm đang từ từ nhô lên, bùng đỏ, ánh sáng nhu hòa mà không chói lóa, phả ráng hồng lên chân trời mãi phía xa.

Trương Tiểu Phàm thốt thấy cảm khái, năm năm trước, hắn còn là một đứa bé nhà quê không hiểu thế sự, chưa từng mộng tưởng có một ngày đứng trên ngọn Thông Thiên ngắm bình minh, không, không phải là chưa từng mộng tưởng, mà căn bản là không hề biết, trên thế gian lại có cảnh bình minh đẹp đến như thế này.

Nháy mắt thôi, nhân sinh mờ mịt như mây.

Trong lòng gã thiếu niên mười tuổi, lúc này lại đượm nỗi sầu khổ như một ông già sáu mươi.

Hắn giơ tay, lần vào trong bọc, chạm lên thanh Thiêu Hỏa Côn giá lạnh. Một tháng trước đây, trong khi tất cả mọi người đều không biết, cũng không hề chú ý, Trương Tiểu Phàm đã kinh ngạc phát hiện ra mình có thể điều khiển được thanh Thiêu Hỏa Côn đen thùi lùi này, lúc ấy, hắn cơ hồ không dám tin vào đôi mắt.

Sau rồi, hắn đợi lúc đêm khuya người vắng thử lại rất nhiều lần, dưới sự khu động của niệm lực, thanh Thiêu Hỏa Côn quả thực đã di chuyển.

'Khu Vật', là một từ vang như sấm trong đạo pháp tu chân của Thanh Vân Môn, nó biểu hiện rằng đã luyện được Thái Cực Huyền Thanh Đạo đến cảnh giới thứ tư của Ngọc

Thanh Cảnh, là điều tâm niệm, mong ngóng, cố gắng trong thâm tâm mỗi đệ tử mới nhập môn, và theo họ suốt nhiều năm trong cuộc đời tu hành. Đối với Trương Tiểu Phàm, hẳn thậm chí chỉ dám nghĩ đến trong giấc mơ, mơ mình đạt được đến cảnh giới đó, thể hiện được trước mặt sư phụ, để thấy sư phụ mỉm cười.

Nhưng mà, có thể được chăng?

Trương Tiểu Phàm cố gắng kìm nén bản thân, không đem việc ấy đi nói với bất kỳ ai, đồng thời, hẳn tập dùng niệm lực khu động những vật thể khác, chẳng hạn như đám nồi niêu muôi chậu trong nhà bếp, nhưng không có động tĩnh gì cả, điều này giáng mạnh vào lòng tự tin của hắn.

Suy nghĩ thế nào cũng không hiểu được, tại sao lại nảy ra tình huống kỳ quái như vậy chứ?

Ra khỏi mộng寐 nhiều đêm khuya, hắn bò dậy, ngưng thần nhìn thanh Thiêu Hỏa Côn dị hợm mà số phận cứ để vướng vít với hắn không rời, bỗng nhiên cảm thấy một tia lạnh lẽo, từ từ lần chuyển trong người.

"Coong!" Một hồi chuông lạnh lạnh ngân lên, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, bừng tỉnh. Hắn ngoảnh đầu trông, thấy mười mấy đệ tử Triều Dương Phong vẫn ở dưới đài, lão già râu bạc vẫn lơ lơ ngủ gật, nhưng đối diện hắn, trên sàn đấu, chẳng biết tự lúc nào đã xuất hiện một nam tử, tuổi ước ba mươi, đang ngó hắn mỉm cười.

Trương Tiểu Phàm đỏ mặt, vội vàng hành lễ: "Trương Tiểu Phàm đệ tử Đại Trúc Phong, mong Sở sư huynh chỉ giáo."

Sở Dự Hồng mỉm cười nói: "Không dám không dám, đất nước đời nào cũng có nhân tài, Trương sư đệ tuổi còn nhỏ, mà trước kỳ đại thí, vẫn giữ được thần sắc ung dung, không mấy may lo lắng, càng không có vẻ nhút nhát e dè, so với ta năm xưa thì vượt xa nhiều lắm, bội phục, bội phục!"

Trương Tiểu Phàm ngây sững, lẩm bẩm nói: "Không giấu gì sư huynh, đệ vừa rồi thực ra là đỡ đỡ cả người đấy!"

"Ha!" Dưới đài bật lên một tràng huyền oán, mười mấy đệ tử Triều Dương Phong chẳng ai là không cười đến nghiêng ngả, Sở Dự Hồng ngây ra, cuối cùng không nhịn được cũng bật cười, rồi lại cảm thấy thế là không ổn, bèn nén mình bảo: "Trương sư đệ khéo nói đùa, ờ, đã đến giờ, ta xin được thỉnh giáo đệ!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, hồi hộp, lắp bắp nói: "Mong Sở sư huynh thủ hạ lưu tình!"

Sở Dự Hồng chỉ cười không đáp, có vẻ đã sắp đặt sẵn sàng, chỉ thấy tay phải khẽ lắc, 'loảng xoảng' một tiếng, tiên kiếm hắt ánh vàng nhạt bật lên.

"Kiếm này tên là 'Thiếu Dương', Trương sư đệ, xin mời!"

Trương Tiểu Phàm nhìn thanh Thiếu Dương, thấy ánh vàng thuần chính ôn hòa, lay động tinh thần, xem ra không phải là vật tầm thường.

Hắn khẽ nuốt nước bọt, bất giác mặt nóng bừng, nhưng rốt cục vẫn thò tay vào trong bọc, nắm lấy Thiêu Hỏa Côn, rồi rút ra.

Tất cả mọi người, từ Sở Dự Hồng cho đến mười mấy đệ tử Triều Dương Phong ở dưới đài, đều đổ dồn ánh mắt lên thanh Thiêu Hỏa Côn đen sì sì.

Im ắng.

Rồi, "ha ha ha ha..." chẳng biết ai là người đầu tiên cười vang, phá tan bầu không khí im lặng, lát sau tiếng cười dấy nhau thành một tràng, lẫn vào cái giọng khó khăn lắm mới thốt được ra của ai đó: "Kia, kia là gì?"

"Ta đã nói rồi mà, Đại Trúc Phong toàn những kẻ cổ quái, khoan, hôm qua thì cái gã gây gò dùng pháp bảo xúc xắc, đã gây nên một trò cười, thật không ngờ đến hôm nay, hôm nay lại có người dùng que cờ lò, đúng, đúng là làm người ta cười vỡ bụng mất! Ha ha ha ha..."

Giờ thì đến cả Sở Dự Hồng đứng trên võ đài cũng nhin không được, cười mấy tiếng mới khổ sở nén lại, nói: "Trương sư đệ, đây là, ha ha, là, ha ha, xin lỗi, ta nhin không được, a! Đây là pháp bảo của đệ hử?"

Trương Tiểu Phàm thấy người xung quanh cười mãi, mặt mày đỏ lựng, không thốt lấy một câu. Hắn vốn biết rằng dùng thanh Thiêu Hỏa Côn này thật rất khó coi, nhất định là sẽ chọc người ta cười vỡ ruột, nhưng khổ một nỗi những thứ khác thì hắn không tài nào khu dụng nổi.

Nhưng sâu trong lòng, hắn lại lơ mơ cảm thấy một tia hy vọng nhỏ nhoi, mỏng mảnh, hy vọng Thiêu Hỏa Côn sẽ giúp hắn chứng tỏ được mình, vì vậy đến phút cuối cùng cứ mang nó theo.

Nhưng giờ đây, Thiêu Hỏa Côn vẫn chỉ đem lại cho hắn sự miệt thị và chế nhạo của mọi người. Xung quanh người ta cười vang, Trương Tiểu Phàm cúi thấp đầu, ánh mắt nhìn xuống, thấy cả thế giới này, chỉ còn mỗi một thanh Thiêu Hỏa Côn đen đũi khó coi trong lòng bàn tay.

Họ cười, cười to, y hệt đám sư huynh đồng môn cười hắn trước lúc lên đường, đến cả Linh Nhi hắn nhớ nhung sâu sắc cũng cười như vậy.

Hắn cúi đầu, nhắm chặt mắt.

Cảm giác lạnh lẽo cơ hồ từ nơi sâu thẳm trong thân thể u uất vọng lên, chậm chậm di động trong người hắn.

Một mình, khi nào cảm thấy cô độc nhất?

Có phải là khi một mình đối mặt với sự lãnh đạm của thế gian, có phải là khi một mình đối mặt với tất cả những sự chế nhạo?

Máu của một người, là lạnh băng hay là sôi bỏng?

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng ra phía trước.

Lúc ấy, ánh nắng chiếu lóa mặt hắn, chẳng ai nhìn rõ xúc cảm của hắn ra sao.

Tiên kiếm Thiếu Dương trong tay Sở Dự Hồng, giữa những tiếng cười và tiếng reo từ phía dưới đài, chói sáng gần như có thể sánh với ánh nắng sớm đang lên, rực rỡ huy hoàng, chính khí lẫm lẫm.

Y dẫn pháp quyết, hô lên một tiếng, tiên kiếm Thiếu Dương theo đó tỏa sáng như mặt trời, lồng lộng áp xuống.

Một luồng nhiệt khí phả vào mặt Trương Tiểu Phàm, nhưng trái tim hắn thì lạnh như nước đá.

Không hiểu tại sao, nhìn vầng sáng ập đến đằng trước, chỉ trong nháy mắt, hắn bỗng nhớ tới một buổi sáng từ rất lâu rồi: hắn và Lâm Kinh Vũ trải qua ngoài đồng một đêm kinh tâm động phách, khi trở lại thôn Thảo Miếu, thì đã thấy máu chảy thây phơi. Chính trong buổi sáng ấy, những hạnh phúc của hắn đều mất hết, thậm chí còn cảm thấy mình bị chôn sâu dưới biển máu kia, bèn cố sức giãy giụa, những mộng tưởng tìm được người thân cuối cùng không sao thực hiện được, cứ xoáy mãi vào tâm can.

Luồng nhiệt khí cơ hồ sắp làm bỏng rộp làn da, trước mắt hắn lại hiện lên một đêm u tịch, bên đầm nước biếc, người con gái mỹ lệ, và người yêu của nàng, ôm chặt lấy nhau.

"A!" Gã thiếu niên mười sáu tuổi khe khẽ thốt lên, nỗi thống khổ không diễn tả được càng thêm cường liệt, đến nỗi hắn hoàn toàn quên hẳn luồng sáng đang ập đến trước mặt, cứ cắn chặt môi, máu tươi đỏ sẫm, theo đó từ từ rút xuống.

Rút xuống thanh Thiêu Hỏa Côn màu đen, trong nền đen thẫm lại điểm những dòng nhỏ hồng như máu.

Chỉ một tích tắc, hắn bị luồng sáng chói lọi tựa mặt trời phủ chụp, nuốt chửng lấy.

Dưới đài lan tiếng hoan hô, đệ tử Triều Dương Phong chẳng ai là không mừng ra mặt, đây đó lẫn vào những tiếng la kinh ngạc, nghe rất rất tai.

Đột nhiên Tăng Thư Thư xuất hiện, chẳng may may bận tâm đến mười mấy ánh mắt thù địch bên cạnh, y kêu hò, thương cho người bạn mới kết giao, tiếc là quy định của đại thí không cho phép giúp đỡ, nếu không, với đáng vẻ cảm phần sôi sục của y, chắc chắn đã nhào lên võ đài rồi.

Đến lão già râu bạc ngồi bên cạnh tựa hồ cũng bị Tăng Thư Thư làm kinh động, bèn liếc mắt nhìn qua.

Trên võ đài, ánh sáng vàng kim chói lọi đan rợp ánh nắng mới lên, huy hoàng lóa mắt, Sở Dự Hồng rất lấy làm đắc ý, y cảm thấy tu vi của mình đã lên đến đỉnh cao xưa nay chưa từng đạt tới, sau khi chiến thắng đối thủ không đáng nhìn không đáng động tay này, tất sẽ hát vang tiến mạnh, có khi cuối cùng lại giành được vòng nguyệt quế cũng chưa biết chừng! Qua được hôm nay, chỉ phải thắng thêm bốn trận nữa thôi!

Nghĩ tới đây, khóe miệng y không nén được toét ra nụ cười, Thiếu Dương tiên kiếm càng tỏa lan rực rỡ, thấy trong vầng sáng bóng này, gã thiếu niên kia đang đau đớn nhăn mặt, thậm chí còn nhăn nát cả môi.

Đột nhiên, chính lúc ấy, tim gan y bỗng quặn thắt, dường như có ai đang cầm búa nện mạnh bên trong.

Đương khi tất cả mọi người đều chẳng nhìn rõ Trương Tiểu Phàm đâu nữa, thì Sở Dự Hồng, người đang đứng đối diện với Trương Tiểu Phàm, xuyên qua làn ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ Thiếu Dương tiên kiếm, thấy hấn ngẩng đầu lên, trợn to mắt.

Đôi mắt vằn máu đỏ, đầy hung khí ác sát!

Một luồng băng lạnh vô hình không biết từ đâu nhanh chóng lan rộng ra, Sở Dự Hồng thấy thanh Thiêu Hỏa Côn đen đũi kia bỗng như sống dậy, hắc khí đằng đằng, hạt châu gắn đầu gậy tỏa rực thanh quang, chiếu lên mình Trương Tiểu Phàm, dựa hồ hấn đã hoàn toàn biến ra một người khác.

Thấy những sự biến hóa ấy đều chỉ diễn ra trong vòng hào quang của Thiếu Dương tiên kiếm, ngoài Sở Dự Hồng ra, chẳng còn ai nhìn thấy.

Sở Dự Hồng kinh hãi, nhưng không đợi y kịp phản ứng, luồng khí lạnh đã luồn dưới ánh sáng Thiếu Dương, quán lấy người y. Sở Dự Hồng lập tức cảm thấy trời xoay đất chuyển, toàn thân quay cuồng muốn nôn ói.

Giây lát sau, ánh xanh nhàn nhạt tỏa ra từ hạt châu trên đầu Thiêu Hỏa Côn rơi lên mình y.

Dưới đài, Tăng Thư Thư căng thẳng trông Trương Tiểu Phàm bị quăng sáng kia chụp lấy, chợt nghĩ chắc giờ này hẳn đã giống như một con khỉ quay (lẽ ra phải nghĩ là con lợn quay, nhưng không biết tại sao trong đầu Tăng Thư Thư chỉ xuất hiện ý nghĩ về con khỉ), y hầu như không muốn xem tiếp nữa.

Ngược lại, bọn đệ tử Triều Dương Phong lại vỗ tay hoan hô, vui mừng khôn xiết kể.

Chính trong lúc ấy, đột nhiên mọi người nghe thấy trên đài Sở Dự Hồng rống to một tiếng, Thiếu Dương tiên kiếm bay lật lên, hào quang tiêu tán, để lộ ra bóng dáng Trương Tiểu Phàm.

Sở Dự Hồng như bị trúng thương rất nặng, liên tục thoái lui, giãy lết sau, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thất khiếu trên mặt y đồng thời rỉ máu, tay phải run lẩy bẩy trở Trương Tiểu Phàm, dường như định nói gì đó, nhưng không thể thốt ra được.

Giãy lết sau, cả thân mình y rung lắc một hồi, rồi ngã vật ra đất, ngất xỉu đi.

Trên đài dưới đài, một bầu tịch mịch, mọi người ngơ ngác nhìn nhau, kinh hãi không nói được thành tiếng.

- o O o -